

15. neděle po sv. Trojici – 28. září 2014

čtení: Mt 6,24-27.31-33

kázání:

„Všechnu svou starost vložte na něj, neboť mu na vás záleží.“ (1Pt 5,7) Dej nám, Pane, pevnou důvěru ve tvé pečování a ve tvou starost o nás, dej nám upínat se ke tvé lásce a milosti vůči nám!

 Gn 2,4-8.15

„Bory šumí po skalinách. V sadě skví se jara květ, zemský ráj to na pohled! A to je ta krásná země ... domov můj.“ Není od věci připomínat si slova naší národní hymny v den, kdy máme státní svátek nesoucí jméno Den české státnosti. Připadá právě na dnes, sestry a bratři. Ale ta slova naší hymny o stromoví, sadu a ráji taky tak moc a nápadně připomínají jiná slova, která jsme slyšeli z První knihy Mojžíšovy. Slova, která si zase připomínáme proto, že je neděle, den Páně, svátek Božího lidu. A že tedy dostáváme příležitost zažít tu vsutku sváteční událost, kdy k nám skrze slova Písma mohou zaznít slova samého živého Boha.

Četli jsme, že zahrada v Edenu, zahrada rajská je lidským domovem podle Božího záměru. Oproti tomu poušť a spoušť, nezavlažovaná pustina je naším domovem díky tomu, jak si tady na zemi my lidé vedeme. Ano, až takovou moc má člověk, že dokáže Boží záměry proměňovat. Proměňovat k horšímu, k výrazně horšímu. Tak velký je prostor nám darované svobody, že můžeme Bohu kazit, ke své vlastní škodě, jeho záměry s námi, můžeme i zatemňovat to, jak mu na nás záleží.

Je to dobré si připomínat a slyšet, že ten zemský ráj to na pohled jsme nevybudovali my lidé, není tady na zemi díky našemu snažení, naší domluvě a našemu uspořádání věci obecných, ani že jsme si jej neuchvátili svou silou, chrabrostí bohatýrů a bojovými úspěchy našich vojsk, ale je darem od Boha. Od samého počátku, od té chvíle, co si s námi Bůh něco začal, pro nás dělá nespočet nesmírně důležitých věcí: Bůh nás učinil, vdechl nám v chřípí dech života, vysadil pro nás rajskou zahradu, postavil nás do ní. Díky tomu máme tady na zemi svůj domov.

Přeloženo do našich současných vyjádření: Bůh je zdrojem veškerého života, i života jednoho každého z nás. Připravil nám tady na zemi životní podmínky, životní prostředí. A postavil nás do světa, do situace, v níž žijeme, každému z nás svěřil naše místo a spolu s ním i úkol. Každý máme své poslání, každý jednotlivý lidský život tady na zemi má svojí hodnotu a má svůj smysl.

Jistě už žít život s takovýmto vědomím, že jsme od samého počátku obdarováni, že jsme do světa postaveni s dobrým úmyslem, to samo má jistě veliký význam pro uvažování a rozhodování každého z nás. To ovlivní naše prožívání každého dne, každého okamžiku. Hospodin Bůh totiž podle Písma, a škoda, že se to v našem překladu ztratilo, vzal, uchopil člověka, jako rodič bere za ruku své dítě, a uvedl jej do té připravené rajské zahrady. Takto s námi Bůh jedná. Přesně jak to zpíváme ve známé, a myslím, že i velmi oblíbené, písni „Někdo mě vede za ruku“. Ten někdo je „můj dobrý Pán Bůh laskavý.“ Tak právě to je popsáno na začátku 2. kapitoly knihy Genesis. Tohle máme číst, slyšet. Od počátku s námi takto Bůh jedná a zamýšlí.

A druhou skutečností je i náplň našeho života, abychom poznali a pochopili, co je před Bohem dobré, co se Bohu líbí, budeme-li dělat. „Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby jí obdělával a střežil.“ (v.15) Tolik opět moderní překlad. Doslova jde ovšem o ne tak vypravěčsky hladký, zato významově mnohem nabitější výrok: „Aby jí sloužil a ostříhal jí.“ A tady čtenář Písma jen trochu znalý hned zbystří.

Sloužit a ostříhat, to jsou přece slova, která se objevují velmi často a ve velmi ustálených spojeních. Tady se sice vztahují k zahradě, ale ta zahrada je od Boha. A tak přes ni můžeme dohlédnout právě až k pravému Dárci a Stvořiteli, k Bohu samému.

A to už se nám snad spojuje s Ježíšovými slovy, která zněla v prvním čtení: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. ... Nemůžete sloužit Bohu i majetku.“ Posláním člověka je stát ve službě Bohu, který nás do tohoto světa uvedl. To je jedna část toho nám Bohem určeného poslání. Nikoli sloužit bohům jiným a cizím, nikoli sloužit výtvarům lidských rukou, nikoli sloužit mamonu. Ale stát ve službě Bohu, to náleží každému jednotlivci i Božímu lidu jako celku. Lidu, který si to při čtení Písma má připomínat a uvědomovat.

A pak to druhé: „Ostříhat.“ Bez nůžek či podobných nástrojů. Ostříhat příkázání a nařízení Hospodina, Boha svého. Ostříhat jeho slovo, kterému on dává zaznít. Zase v tom našem překladu moderně: Dbát na jeho slovo. Dbát na Boží vůli, na jeho věci, dbát o jeho království.

My už jsme to nečetli dál, ale hned po této informaci, že člověk má sloužit a ostříhat, zazní Boží přímá řeč k člověku, která mu oznamuje, jak má jednat, co má dělat, odkud jít a odkud ne. A všichni moc dobře víme, že to lidé porušili, přestoupili, neuposlechli, namísto aby ta slova bedlivě ostříhali.

Posláním a náplní lidského života je tedy na prvním místě služba Bohu a dbalost na jeho slovo, z toho pak pramení i všechno obdělávání a střežení zahrady tohoto světa, aby byl lepším místem k životu. Nelze tedy opomenout na ty Boží skutečnosti, pokud chceme něco opravdu zlepšit. Ale ve službě Bohu a při dbaní na jeho záležitosti nelze taky opomenout tento náš svět, do něhož jsme postaveni. A naposledy: Také všechna nádhera stvoření k Bohu odkazuje, nemá svůj účel jen a pouze sama v sobě. Ono je to totiž takto spolu srostlé, nerozlučně navzájem propojené. Pro nás křesťany je toho nejvyšším a nejjasnějším důkazem, že se Slovo stalo tělem, že Bůh sám vstoupil do světa v člověku Ježíši z Nazareta.

A tak dnes slyšíme o dobré Boží péči i o poslání nám darovaném a z milost Boží nám také poznatelném a pochopitelném. Dál je to už teď na nás, jak se k tomu postavíme, jak ten Boží příběh s námi bude pokračovat.

Amen